

Kan ikke toppolitikere gjøre noe?

Av Arild Holta

Norske stortingspolitikere og regjeringen hevder de ikke kan gjøre noe direkte overfor barnevernet. Det er blank løgn. Det finnes ingen lover som forbyr politikerne i å gripe inn når enkeltemennesker lider.

Politikerne har *Fylkesmennene* som holder tilsyn med kommunene. Disse kan når som helst utstyres med faglig kompetanse til å stoppe ufaglig maktbruk og menneskerettighetsbrudd. Her har Barne- og likestillingsdepartementet et ansvar.

Politikerne kan også arbeide opp mot *Helsetilsynet*. Her har helsedepartementet ansvar.

At barnevernet ikke har et fag basert på høy evidens skulle vært en hastesak for *Kunnskapsdepartementet*.

Politikere har tidligere blandet seg inn i enkeltindividers skjebner både mht barnevern, helseproblematikk, flykningeproblematikk osv. Imidlertid reagerer gjerne media med å henge ut slike politikere gjennom å være byråkratiets talerstol. Det krever altså politisk mot.

Stortinget kan bevilge penger til bedre behandling i domstolene.

Osv. Det er en masse som kan gjøres raskt - om det er vilje til det! Regjeringen kan til og med dokumentere at det er fremtidsrettet og kalle det en omlegging til forebyggende arbeid.

I Norge har vi en tredelt makt mellom Stortinget, Regjeringen og Domstolene. Alt annet er underlagt denne makten. Også kommuner og såkalt barnevern.

Hva som kan gjøres er kun begrenset til viljen.

Dette kan justisdepartementet gjøre i samarbeid med andre departement

Regjeringen kunne øyeblikkelig satt ned en gruppe - et omfattende kriseutvalg - som inkluderte VÅRE fagfolk, folk med sunn almenmenneskelig fornuft (mange innvandrere som skjønner dette!), et flertall av empirikere og folk som tror på naturlige rettigheter. Gjerne fra utlandet og den tredje verden. Disse kunne vurdere hva politiet får delta i.

Det er ulovlig for politiet å delta i menneskerettighetsbrudd

Politiet har en lovpålagt plikt til å gjøre selvstendige vurderinger. Utvalget kunne altså vert en forlengelse av politiet. Politiet skal ikke delta i lovbrudd og menneskerettighetsbrudd.

Dermed kunne man fjernet 80% av omsorgsovertakelsene på få måneder. For det er ca så mange som er åpenbare menneskerettighetsbrudd. Det er mange flere menneskerettighetsbrudd. Bl.a behandlingen ETTER omsorgsovertakelse.

Man kunne gjort lignende med maktbruk i institusjoner.

Barn gjør gode vurderinger

Angående barn som vil hjem, så gjør jo en mengde barn gode vurderinger selv. De vil naturligvis hjem til mamma og/eller pappa. Eventuelt andre nære og kjære. Slipp de fri! Da hadde en mengde barn kommet hjem ved hjelp av sine nærmeste og andre. Vi ville fått en historisk gjenforening.

Foreldrene (eller andre kjære slektninger oa) kunne midlertidig fått betalt som fosterforeldrene. For raskt å få de ut av fattigdom.

I forlengelsen

Hjelpepleiertjenesten/husmorvikarer skulle øyeblikkelig vert satt inn der man trengte ekstra hjelp. Her kunne man fått flere i arbeid, og kalt det for stimulering av den nasjonale økonomien. Deter utrolig mange slitne etter kampene, og noen har helseproblemer i utgangspunktet.

En fantastisk mulighet for fagfolk

Det er helt sikkert en mengde familievennlige utenlandske fagfolk som kunne deltatt i et slikt historisk prosjekt med familiegjenforening. Norske eksperter ville vi for det meste holdt utenom. Fagmiljøet er jo et stykke på vei ødelagt eller bestående av avvikende "bobler" som forer politikere med vinklet informasjon.

Finansiering

Arbeidet ville trolig frigjort flere milliarder kroner på sikt. Finansiering er altså ikke et stort problem.

Til slutt

Det er ikke viktig *hvordan* man stopper menneskerettighetsbruddene og den unødvendige lidelse. Poenget:

Politikerne må komme igang med å gjøre det de er til for: Å lede oss ut av lidelsen.